

Vyučovacia séria:

„10 klamstiev“

***„Pred Bohom a pred Kristom Ježišom,
ktorý bude súdiť živých a mŕtvych,
zaväzujem ťa na Jeho zjavenie a kráľ'ovstvo:
Zvestuj slovo, buď pohotový vhod-nevhod, presviedčaj,
karhaj, napomínaj so všetkou trpezlivosťou a poučovaním.
Lebo príde čas, keď ľudia neznesú zdravé učenie,
ale pretože chcú počúvať len to, čo sa im páči,
budú si podľa svojich žiadostí zháňať učiteľ'ov,
odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam.“***

2. list Timoteovi 4:1-4

Úvod: Prečo sú satanove klamstvá také presvedčivé?

Prečo sú neznovuzrodení ľudia tak ľahko ohromení satanovými klamstvami? Prečo hriešnici tak dychtivo nasávajú bláznivé predstavy o ich vlastnej vrodenej добрote? Prečo s takým zápalom prijímajú teóriu o relatívnom porozumení pravdy a odmietajú absolútnu pravdu, ktorá je zjavená v Písme? Prečo je pre dnešných ľudí tak ťažké veriť úžasnej zvesti evanjelia, keď je evanjelium dobrou správou?

Ježiš nám dáva na tieto otázky odpoveď. V evanjeliu podľa Jána 8:45 hovorí Ježiš, a mimochodom tieto slová nehovorí len náboženským vodcom ale každému jednému neznovuzrodenému človeku: „Pretože ja hovorím pravdu, neveríte mi.“ A v 44. verši im dáva odpoveď na to, prečo Mu neveria: „Vy ste z otca diabla a žiadosti svojho otca chcete činiť. On bol vrahom ľudí od počiatku a nestál v pravde, lebo nieto v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, pretože je luhár a otec lži.“

Existuje skutočnosť veľmi silno a hlboko zakorenená v srdciach každého neznovuzrodeného človeka. Tou skutočnosťou je, že každý neznovuzrodený človek: 1. je v zajatí temnoty, 2. je vzdialený od živého Boha, 3. nedokáže porozumieť Božím veciam, ktoré sú pre neho bláznovstvom. Neznovuzrodení ľudia dychtivo veria klamstvám, pretože ich otec je klamár. A keď počujú pravdu, tak ich prirodzenou reakciou je odpor voči tejto pravde.

To znamená, že jediný spôsob, akým dokážu prijať Božiu pravdu, je, keď sa k nim vo svojej milosti skloní Boh so svojou mocou, ktorá mení prirodzený stav ich srdc. Tento akt Biblia nazýva znovuzrodením. Duch Svätý musí najprv oživiť duchovne mŕtveho človeka a je to Duch Svätý, ktorý musí navrátiť zrak slepému. Ak Duch Svätý vykoná túto úžasnú zmenu v srdciach neznovuzrodených ľudí, až potom sú schopní veriť pravde.

Biblia veľmi jasne hovorí o tom, že nemáme očakávať od hriešnikov, že sami od seba budú veriť pravde. Je to úplne cudzie ich vlastnej skazenej podstate. Skrze temnotu, ktorá sa nachádza v ich neveriacom srdci, sa môže dostať jedine svetlo evanjelia.

Tento článok bol úvodom k sérii článkov, v ktorých by sme sa chceli pozrieť na desať najväčších satanových lží, ktoré vládnu dnešnému svetu. Tieto lži formujú svetovú filozofiu, morálku a ideológiu. Formujú pohľad hriešnika na svet a držia ho v satanovom zajatí. A čo je ešte viac znepokojujúce, tieto lži sa stále viac vkrádajú aj do kresťanských zborov, kde znehodnocujú evanjelium a zvädzajú Boží ľud.

Klamstvo #1: „Pravda je relatívna“

Satan neustále klame už od čias Adamovho pádu v raji. Ježiš povedal (Ján 8:44): „On bol vrahom ľudí od počiatku a nestál v pravde, lebo nieto v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, pretože je luhár a otec lži.“ Satanove skutky boli vždy falošné a v protiklade s Božou pravdou.

Diabol vie, že hriešnici radi odporujú pravde (Rimanom 1:18), a preto neustále živí neveriacich lákavými a presvedčivými klamstvami. Avšak viac znepokojujúca je skutočnosť, že niektoré z týchto klamstiev si dokázali nájsť cestu aj do cirkvi.

Klamstvo o pravde

Prvoradým cieľom každého satanovho zvodu je útok na samotnú podstatu pravdy. Túto stratégiu použil hneď pri stvorení (1. kniha Mojžišova 3:1). V dnešnej dobe využíva satan tento postup takým spôsobom, že ľuďom hovorí, že *pravda je relatívna*. Pred 40 rokmi Francis Schaeffer poznamenal: „Mali by sme si všimnúť pozoruhodný znak dnešnej doby: Jediná absolútna pravda je dnes to, že neexistuje žiadna absolútna pravda.“

Tento výrok bol reakciou na výrok najvyššieho sudcu Freda M. Vinsona, ktorý 20 rokov predtým vyhlásil: „Nič nie je v dnešnej spoločnosti istejšie ako to, že neexistuje nič absolútne. Všetko je relatívne.“

V skutočnosti si Vinson vôbec nevšimol, že svojím výrokom si sám sebe odporuje, pretože sám bol absolútne presvedčený, že „neexistuje nič absolútne.“ Táto lož sa však stala akousi mantrou dnešnej postmodernej spoločnosti.

Žiadny Boh, žiadna pravda

Okrem toho, že relativizmus je jasným útokom na pravdu, tak je to aj prejav modlárstva, pretože stavia človeka do pozície, v ktorej on rozhoduje o tom, čo je pre neho pravda a čo nie. Dáva človeku pocit istoty, že neexistuje žiadna vonkajšia pravda, ktorá by bola v rozpore s tou jeho. Jeho rozhodnutie určuje rozmer a obsah pravdy pre jeho život. Takýto povrchný prístup je však vždy odsúdený na zlyhanie.

Pravda nemôže byť adekvátne vysvetlená, rozoznaná, pochopená alebo definovaná bez Boha, ktorý je jediným zdrojom všetkej pravdy. Jedine On je večný a nie je ničím ovplyvnený. On sám je Tvorcom všetkého ostatného, On je fontánou všetkej pravdy.

Ak tomu neveríte, skúste definovať pravdu bez toho, aby ste nejakým spôsobom poukázali na Boha a uvidíte, ako rýchlo zlyhajú vaše definície. V momente, keď začnete uvažovať o podstate pravdy, v určitom momente budete musieť uznať absolútnu pravdu, ktorej zdrojom je večný Boh. Akonáhle sa ľudia snažia nejakým spôsobom definovať pravdu bez akejkoľvek zmienky o Bohu, celý koncept takejto pravdy sa stáva nezmyslom a preto aj akýkoľvek výmysel ľudského srdca sa stáva úplným bláznovstvom.

Deň čo deň sa máme možnosť stretnúť s týmto svetonázorom. Kedy naposledy ste počuli niekoho povedať niečo ako: „To je tvoja pravda.“? Alebo: „Tvoja pravda nemusí byť mojou pravdou,“ alebo podobné nezmyselné výroky?

Myšlienkam relativizmu sa dnes už len veľmi ťažko dokážeme vyhnúť. Pravidelne sme vystavovaní mainstreamovým médiám, ktoré namiesto oznamovania pravdy oznamujú nejaké ideologické názory. Spoločnosť sa cíti čoraz nepokojnejšia pri predstave nejakých absolútnych morálnych pravidiel. Verejné diskusie sa vedú nie na základe objektívnej pravdy ale na základe subjektívnych „faktov“. Preto väčšina ľudí už ani nedokáže objektívne myslieť, dokáže už len subjektívne cítiť.

V praktickom živote je však táto nezmyselná teória dosť obmedzená. Dokonca aj tí najzarytejší relativisti vedia, že ich relativizmus nie je možné aplikovať na situácie z bežného života. Práve toto je dôvod, prečo nepristupujú subjektívne napríklad k značeniu cestnej premávky, finančným záležitostiam alebo gravitácii. Takéto nenápadné prijatie určitých absolútnych právd len potvrdzuje ich popretie relativizmu a potvrdzuje ich vzburu proti Bohu. nie sú nevzdelaní. Oni jednoducho „nepravosťou prekážajú pravde“ (Rimanom 1:18).

Vkrádanie sa do cirkvi

Zjavné útočisko pred postmoderným relativizmom by malo byť medzi Božím ľudom. Ako „stĺp a základ pravdy“ (1. list Timoteovi) by cirkev mala byť imúnna voči takýmto svetským klamstvám o tom, že pravda je relatívna. Žiaľ, nie je to tak.

Zakaždým, keď nejaký pastor položí otázku „Čo tento verš znamená pre teba?“, je to náznakom toho, že klamstvo relativizmu sa začína vkrádať do zboru. Akonáhle začne niekto kázať a vykladať Písmo na základe vlastných subjektívnych pocitov a skúseností, malo by to byť pre kresťanov varovným signálom, pretože ľahko sa môže stať to, že sa v zbore začnú biblické doktríny predefinovávať na základe subjektívnych názorov jednotlivcov a nie na základe objektívnej Božej pravdy zjavenej v Písme.

Najväčší boj pre pravdu sa vždy odohráva vo vnútri cirkvi a nie mimo nej. Veriaci si nemôžu zatvárať oči pred doktrinálnym relativizmom a robiť kompromisy v duchovnej oblasti. Sú

hrozby, pri ktorých nemôžeme zastávať neutrálny postoj a ako Boží ľud by sme mali byť odbojní voči útokom na absolútnu pravdu. Júda nás vyzýva, aby sme „bojovali za vieru, odovzdanú raz a navždy svätým.“ (List Júdov 1:3).

Nemôžeme si dovoliť byť apatickými v otázke Božej pravdy, ktorú nám On zveril. Je našou povinnosťou ju hájiť, hlásať a predávať z generácie na generáciu (1. Timoteovi 6:20-21). My, ktorí milujeme Krista a veríme v pravdu, ktorá je zakotvená v Jeho učení, musíme vnímať skutočnosť boja, ktorý zúri okolo nás. Máme povinnosť zúčastniť sa tohto boja a bojovať za pravdu.

Či už je to vo vnútri zboru alebo mimo neho, našou povinnosťou je smelo hlásať absolútnu Božiu pravdu a nie pasívne presvedčať ľudí okolo nás. Boh skrze nás môže priamo prehovoriť do duše hriešnikov, ktorí sa tejto pravde vzdorujú.

Pravda je absolútna

Pravda nie je relatívna. Je to nevyvrátiteľná skutočnosť úplne oddelená od všetkej subjektívnosti. Všetka pravda pochádzajúca od Boha sa týči ako nepohnutelná veža stojaca uprostred sypkého piesku ľudskej rozumnosti.

Navyše Božia absolútna pravda je základom pre každú kresťanskú doktrínu. Stvorenie sveta a ľudský pád do hriechu, Kristov život, smrť a zmŕtvychvstanie sú skutočnými historickými udalosťami. Naš večný osud je závislý na nemennej pravde Kristovho učenia a diela na kríži. On sám povedal, že je „cesta i pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.“ (Ján 14:6). V jedinej vete Pán Ježiš vylúčil akúkoľvek možnosť nájsť večný život mimo Jeho samotného.

Božie slovo opisuje všetkých skutočných kresťanov ako tých, ktorí poznajú pravdu a ktorých pravda vyslobodzuje (Ján 8:32). Boh očakáva, že Jeho ľud bude s istotou poznať Jeho pravdu. Tiež od nás očakáva, že budeme túto pravdu hlásať s pevným presvedčením. Božia pravda je našou najväčšou zbraňou proti klamstvám relativizmu.

Klamstvo #2: „Život je z náhody“

Sú naše životné okamihy ako radosť, sklamanie, prekážky a rôzne príležitosti len výsledkom akejsi kozmickej náhody? Mnoho ľudí v dnešnej dobe si myslí, že každá životná situácia závisí len na slepej náhode. Jednoducho povedané, ľudia veria, že život je náhodný.

Žijeme vo svete, kde sa ľudia vnímajú ako nešťastné obeť náhodných okolností, ktoré im život alebo životný osud stavia do cesty. Niektorí si myslí, že ho život ukrátil o nejaké genetické predispozície: nie je dosť múdry, dosť pekný alebo nie je dosť šikovný na to, aby mohol žiť taký život, o akom sníva. Iní sa odvolávajú na to, že sa narodili na zlom mieste, čiže mali kvôli nešťastnej náhode horšiu finančnú situáciu ako ostatní. Inými slovami, krutý život im nedoprial dostatočné genetické, akademické, sociálne alebo materiálne výhody.

Či si to uvedomujeme alebo nie, prijímanie takéhoto názoru je priamym útokom na Stvoriteľa.

Naturalizmus

Viera v náhodné udalosti je súčasťou naturalizmu, bezbožného svetonázoru, ktorý je založený na teórii veľkého tresku a Darwinovej evolúcie. Hoci sa naturalizmus tvári ako vedecky podložený svetonázor, v skutočnosti to nie je nič iné len chabá viera v zvrchovanosť času a náhody.

Profesor na Harvardskej univerzite a držiteľ Nobelovej ceny, George Wald, vyjadril svoju vieru v naturalizmus slovami: „Čas je v skutočnosti tým najväčším hrdinom všetkých dôb. Pretože keď niečomu, nám zdanlivo nemožnému, dáme čas, tak sa to stane možným. Ak tomu dáme ešte viac času, stane sa to pravdepodobným, až sa to nakoniec stane niečím, čo je isté. Jediné, čo musí človek urobiť, je, že musí čakať. Samotný čas vykoná všetky zázraky.“

Zjavne si to vyžaduje dostatočnú dávku viery, aby sa niekto stal naturalistom! Waldovo vyjadrenie stavia naturalizmus

viac do pozície náboženstva ako do pozície nejakej vedeckej teórie. Naturalizmus sa snaží silou mocou poprieť Stvoriteľa ako hybnú silu, ktorá stojí za vznikom všetkého. Všetko, čo vedci nedokážu nejakým spôsobom testovať alebo vypočítať, začnú zdôvodňovať a argumentovať časom.

John MacArthur vo svojej knihe „Battle for the Beginning“ (Boj o začiatok) vysvetľuje, že napriek vznešenému vedeckému jazyku je naturalizmus len iracionálnym náboženstvom: *„Už len obyčajným triezvym uvažovaním by sme dospeli k tomu, že aj také hodinky musia mať hodinára, ktorý ich poskladal. Každá stavba má svojho staviteľa. Za každou konštrukciou stojí nejaký inžinier. Každé opatrenie má nejaký plán. Každý plán má svojho tvorca. A každý plán má svoj účel. O to viac vesmír, ktorý je omnoho komplexnejší ako akékoľvek hodinky alebo ľudská stavba, by nás mal viesť k záveru, že ho stvorila bytosť nekonečne mocná a nekonečne inteligentná. Presne ako sa píše v Rimanom 1:20: „Lebo Jeho neviditeľnú skutočnosť, jeho večnú moc a božstvo možno od stvorenia sveta poznávať uvažovaním zo stvorených vecí.“*

Ako ďalej MacArthur píše, *„naturalizmus verí vo večný ale neustále sa meniaci materiálny vesmír, ktorý vznikol nekonečným reťazcom náhodných udalostí a vyvrcholil v jednu veľkú nádheru bez akéhokoľvek stvoriteľa a bez akejkolvek príčiny. Takýto postoj úplne popiera akýkoľvek účel a zmysel čohokoľvek vo vesmíre. A práve preto nemá žiadny racionálny základ.“*

Väčšina ľudí, ktorí veria, že život má svoj pôvod v náhode, nikdy hlbšie nepremýšľala o filozofických základoch svojho svetonázoru. Možno mnohí sa úplne nestotožňujú s týmto svetonázorom, ale rozhodne sú ním ovplyvnení. Je to zreteľne vidieť na životoch mnohých ľudí, pre ktorých zmysel života alebo posmrtný život nič neznamenajú. Nie je preto prekvapením, že títo ľudia žijú podľa slov: „Jedzme a pime, veď zajtra zomrieme!“ (1. Korinským 15:32)

Ako píše MacArthur vo svojej knihe, dôvod, prečo sa ľudia prikláňajú k naturalizmu, nespočíva len v tom, že by

neverili v život po smrti. Ich pohnútky sú oveľa hriešnejšie: „Prečo by sa niekto rozhodol prijať svetonázor, ktorý odporuje všetkému, čo dáva zmysel? Dôvodom je naša hlboká láska k hriechu. Ľudia sa prirodzene chcú cítiť pohodlne vo svojej hriešnosti a to nie je možné bez toho, aby ste eliminovali Boha. Zbavte sa Boha a jednoducho odstránite všetky obavy z dôsledkov za svoj hriech. Napriek tomu, že v porovnaní s Bohom je všetka naša múdrosť len prázdnu hlúposťou, tak si ľudia zvolili radšej ľudskú hlúposť, aby mohli pokojne žiť vo svojom hriechu. Je to tak jednoduché.“

Boh je zvrchovaný

Klamstvo toho, že život je náhodný, dáva hriešnikom pocit, že sú chránení pred zvrchovaným Bohom: „Ale náš Boh je v nebesiach: Robí všetko, čo sa Mu páči.“ (Žalm 115:3). Je to veľmi jednoduchý ale za to účinný pohľad na Božiu zvrchovanosť. Na viacerých miestach Písmo vyzdvihuje Božie zvrchované riadenie nad každým aspektom Jeho stvorenia. „Všetko, čo sa páči Hospodinovi, činí na nebi aj na zemi, v moriach a všetkých hĺbinách.“ (Žalm 135:6). Apoštol Pavel vysvetľuje, že Boh „koná všetko podľa rozhodnutia svojej vôle.“ (Efezským 1:11). A rovnako aj v 1. liste Korintským vyzdvihuje Pavel Boha ako zvrchovaného: „Ale my máme jediného Boha - Otca, z ktorého je všetko, a my sme pre Neho, a jediného Pána Ježiša Krista, skrze ktorého je všetko, aj my skrze Neho.“ (1. Korintským 8:6).

Je nepochybne jasné, že Boh všetkému vládne ako zvrchovaný Tvorca a Udržiavateľ vesmíru a „z Neho, skrze Neho a pre Neho je všetko.“ (Rimanom 11:36).

Neexistuje jediná náhodná molekula v celom vesmíre. Všetko bolo stvorené a je dodnes riadené všemocným Bohom. Jasne to vyjadril vo svojom Slove. Všetko stvorenstvo nesie Jeho rukopis (Rimanom 1:18-21). A tento rukopis môžeme vnímať aj na našom vlastnom vnútornom svedomí (Rimanom 2:14-15). Žiadna výhovorka neobstojí.

Dokonca aj zlo, napriek tomu, že nie je Bohom stvorené, je podriadené Jeho zvrchovanej autorite. Dokonca aj najväčšie zlo, ktoré bolo kedy spáchané, bolo Bohom riadené pre našu záchranu. Kristovo ukrižovanie bolo diablom vymyslené, ľuďmi uskutočnené ale Bohom riadené a predurčené:

„Naozaj, proti Tvojmu svätému Služobníkovi, ktorého si pomazal, spolčili sa v tomto meste Herodes a Pontský Pilát s pohanmi a s izraelským ľuďom, aby vykonali, čo Tvoja ruka a Tvoja rada predurčila, aby sa stalo.“ Skutky apoštolov 4:27-28

Neexistuje žiadny náhodný moment v histórii sveta, od jeho stvorenia, cez Kristovu smrť, po súčasnosť až po samotný koniec. Môžeme si byť istí, že ani naša budúcnosť nebude náhodná. Boh sa neustále zvrchovane stará o každý štvorcový centimeter vesmíru, ktorý On sám stvoril. Boh má so všetkým nejaký plán a všetko koná z nejakého dôvodu, ktorý je dobrý a dokonalý. Boh si postráži, aby sa udiala Jeho vôľa, a spôsobí, že Jeho zámery nebudú zmarené. To všetko preto, lebo je Bohom.

Klamstvo o tom, že život je náhodný, je v konečnom dôsledku len neúčinná obrana voči zvrchovanej Božej autorite a voči Jeho budúcemu súdu. Ako Pavel vysvetľuje v liste Rímskym 1:18, zástancovia teórie náhodného života len „nespravodlivosťou prekrážajú pravde.“ Boh nás nepovoláva k tomu, aby sme sa hádali o Jeho zvrchovanosti, ale aby sme hriešnikom poukazovali na pravdu, ktorú majú zapísanú vo svojich srdciach, a pomohli im pochopiť ničivé dôsledky odmietania a ignorovania tejto pravdy.

Klamstvo #3: „Tolerancia je najväčšou cnosťou“

Klamstvo plodí stále viac klamstva, pretože je to jediný spôsob, ako dokáže človek dlhodobo zotrvať v hriešnom spôsobe života.

Toto sa týka aj veľmi populárnych klamstiev, ktorým sme sa začali venovať v tejto sérii článkov. Klamstvo postmodernej kultúry o tom, že pravda je relatívna, je často podporované ďalším klamstvom, na ktoré sa pozrieme v tomto článku. Tým klamstvom je: Tolerancia je najväčšou cnosťou. Ak človek skutočne verí, že pravda je relatívna a premenlivá, tak za najväčšiu cnosť bude určite považovať schopnosť prispôbiť sa a prijať akúkoľvek „pravdu“ v akejkoľvek podobe, s ktorou sa stretne.

V tejto postmodernej dobe je jedna cnosť obzvlášť váženou cnosťou: tolerancia. V skutočnosti sa tolerancia môže čoskoro stať jedinou cnosťou, ktorú sekulárna spoločnosť bude prijímať. Mnoho tradičných cností (vrátane pokory, sebaovládania a zdržanlivosti) už v dnešnej dobe stratili dôležitosť v očiach svetskej verejnosti a miestami sú už považované za priestupky.

To, čo bolo v minulosti netolerovateľné, sa dnes vyzdvihuje a podporuje. To, čo bolo kedysi všeobecne považované za nemorálne, sa dnes oslavuje. Manželská nevera a rozvody sú dnes už úplne bežnou záležitosťou. Dá sa povedať, že filmový priemysel urobil z manželskej nevery prirodzenú až nevyhnutnú fyziologickú potrebu človeka. Vulgarizmy sa stali samozrejmosťou. Potraty, homosexualita a morálna zvrhlosť všetkého druhu je dnes verejne podporovaná veľkými skupinami ľudí, organizáciami a nenápadným spôsobom aj médiami. Súčasná definícia „tolerancie“ systematicky degraduje morálku.

Tolerancia sa stala novým meradlom spoločenskej slušnosti v sekulárnej spoločnosti. Vaše zamestnanie, popularita

a postavenie v spoločnosti je závislé na tom, ako veľmi ste tolerantní. Stačí, keď len v najmenšom vyjadríte nesúhlas s dnešnými trendami, a spoločnosť vás hneď označí za netolerantného a odsunie vás na okraj spoločnosti.

Keď vernosť Bohu vyžaduje nesúhlas

Písmo nehovorí veľa o tolerancii. Možno najbližším veršom v spojitosti s toleranciou je Rimanom 12:18: „Ak je to možné, nakoľko je na vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi...“ Boh nechce, aby Jeho ľud bol známy hádkami a roztržkami. Našou túžbou by mala byť snaha o život v pokoji v tomto padlom svete, čo niekedy vyžaduje tolerovať veci, s ktorými nesúhlasíme.

Pozrite sa však na prvé slová tohto verša: „Ak je to možné...“ Týmito slovami Písmo jasne hovorí, že existuje hranica, kedy už tolerancia nie je možná. Tu jasne vidíme, že dnešný pohľad na „toleranciu“ je úplne zdeformovaný. Súčasná spoločnosť považuje za „tolerantného človeka“ osobu, ktorá prijíma a súhlasí s každým moderným názorom, ktorý môže byť aj v rozpore s Božím slovom a dokonca aj v rozpore so samotnou definíciou slova tolerancia.

Keď sú veriaci nútení porušiť tieto spoločenské normy alebo ísť proti svetonázorom, nikdy to nie je na základe ich subjektívneho vnímania, ale je to preto, že chcú byť verní Bohu a chcú zachovať čistotu Jeho cirkvi. Keď sa jedná o Božiu spravodlivosť, neexistujú kompromisy. A preto, čím ďalej sa posúvajú svetské názory preč od Božích štandardov, tým viac musia byť veriaci pripravení na to, že budú označení za netolerantných kvôli tomu, že sa nedržia svetských ale Božích štandardov.

Písmo opisuje príklady niekoľkých ľudí, ktorí boli ochotní odporovať spoločenským názorom, aby zostali verní Božiemu zákonu.

Písmo jasne učí, že máme byť podriadení občianskym zákonom (Rimanom 13:1-7) dokonca aj počas vlády hriešnych

vládco. Ale akonáhle tieto zákony odporujú tým Božím, tak sme povinní urobiť hrubú čiaru, postaviť sa proti nim a vytrvať vo vernosti Kristovi. Veľmi pekný príklad nájdeme v 3. kapitole knihy Daniel, keď sa Šadrach, Měšach a Abéd-Negó odmietli pokloniť soche kráľa Nebúkadnecara napriek tomu, že im hrozilo hodenie do rozpálenej pece:

„Keď to musí byť, náš Boh, ktorého vzývame, nás môže vyslobodiť z rozpálenej ohnivej pece, a vyslobodí nás aj z tvojej ruky, kráľu. Ale ak nie, vezmi na vedomie, kráľu, že tvojich bohov nebudeme vzývať a zlatej soche, ktorú si dal postaviť, sa nebudeme klaňať.“ Daniel 3:17-18

Držať sa Božieho spravodlivého štandardu bolo pre nich dôležitejšie ako ich vlastné životy. Chápali zvrátenosť modloslužby a verne sa podriadili príkazu uctievať jediného Boha (Exodus 20:3-6; Matúš 4:10) nehľadiac na to, čo ich to bude stáť.

Podobný príklad nájdeme aj v 4. kapitole Skutkoch apoštolov. Židovskí vládcovia sa snažili zastrašiť učeníkov a zakázať im hovoriť „v mene Ježišovom“ (Skutky apoštolov 4:18). Ale Peter a Ján sa otvorene postavili proti tomuto zákazu: „Súdte, či je spravodlivé pred Bohom poslúchať viac vás ako Boha! My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.“

Pri inej príležitosti odvrátil Boh svoj hnev a urobil zmluvu mieru kvôli jednému vernému človeku, ktorý sa držal Jeho spravodlivého štandardu. Pinchásovi (kňaz, ktorý popravil niekoľko nekajúcich modloslužobníkov) Boh preukázal priazeň za jeho odpor voči vplyvu pohanskej kultúry:

„Hospodin prehovoril k Mojžišovi: Pinchás, syn Eleázára, syna kňaza Árona, odvrátil môj hnev od Izraelcov, pretože uprostred nich horlil za mňa, aby som vo svojej žiarlivosti nevyhubil Izraelcov. Preto

povedz: Hľa, dávam mu svoju zmluvu pokoja a bude pre neho i pre jeho potomstvo zmluvou večného kňazstva, pretože horlil za svojho Boha a získal Izraelcom zmierenie.“ Numeri 25:10-13

Je dôležité tiež poznamenať, že keď sa Kristus prihovárал k siedmim zborom v Zjavení Jána 2. a 3. kapitole, verejne karhal dva z týchto zborov kvôli tomu, že vo svojich kruhoch tolerovali hriech. Veriacich v pergamonskom zbore karhal za to, že tolerovali rôzne zlé učenia (Zjavenie Jána 2:14-15). Podobne varoval aj zbor v Tyatírach, že tolerujú vo svojom spoločenstve falošného učiteľa (Zjavenie Jána 2:20). V oboch prípadoch do zborov vnikla svetskosť a hriech toleranciou falošného učenia.

Spravodlivosť je najväčšou cnosťou

Písmo nám jasne hovorí, že Boh miluje spravodlivosť a nenávidí bezbožnosť (Žalm 45:8). Boh nás volá, aby sme žili podľa Jeho spravodlivého štandardu (1. list Petra 1:13-16) a požehnáva tých, ktorí tak robia (Žalm 5:12). Spravodlivosť je to, čím sa líšia skutoční kresťania od podvodníkov a klamárov (1. list Jánov 3:4-10). Veriaci sú povinní „*snažiť sa o spravodlivosť*“ (2. list Timoteovi 2:22) a „*lačniť a žízniť po spravodlivosti*“ (Matúš 5:6), aby napokon mohli spočinúť v Kristovej dokonalej spravodlivosti.

Skutočná túžba po spravodlivosti nikdy nemôže vyvolať u človeka ľahostajnosť voči hriechu. Nemôžeme tolerovať a prispôsobovať sa tomu, čo Boh nenávidí.

Kde sa stratili muži a ženy s odvahou ísť proti prúdu? Cirkev v dnešnej dobe upustila od konfrontačného postoja. Namiesto vyvracania svetskej múdrosti zjavenou pravdou sa mnoho kresťanov usiluje nájsť nejaké spoločné cesty. Hlavným cieľom cirkvi sa stala integrácia namiesto konfrontácie. Tým, že cirkev začína prijímať hodnoty svetskej kultúry, stráca schopnosť rozlišovať medzi dobrom a zlom. Čo sa stane s cirkvou, ak všetci prejdú z pevnej skaly na klzkú cestu svetských názorov?

Je zaujímavé sa zamyslieť nad tým, ako by dnes vyzerala cirkev, keby sa Martin Luther rozhodol ísť cestou kompromisov. Bol na neho vyvíjaný veľký tlak, aby odvolal svoje učenie, aby zmiernil svoju rétoriku a aby prestal poukazovať na skazenosť pápežstva. Dokonca aj mnoho Lutherových priateľov a podporovateľov mu hovorilo, aby pristúpil na podmienky Ríma v záujme zachovania pokoja v cirkvi. Sám Luther sa modli za to, aby to, čo hlásal, nerozdeľovalo cirkev, ale aby pravda zvíťazila. Keď pribil 95 téz na dvere Wittenberského kostola, posledná vec, ktorú si želal, bola, aby bola cirkev rozdelená.

Napriek tomu je rozdelenie neraz žiadúce, priam až zdravé. Obzvlášť v Lutherových časoch, ale rovnako aj dnes, kedy je viditeľná cirkev plná falošných kresťanov a falošných učiteľov, je potrebné, aby sa skutoční Boží ľudia nebáli postaviť na odpor. Nie je žiadny priestor na kompromisy.

Keď prijmeme spravodlivosť ako najväčšiu cnosť, budeme presne vedieť, kedy je ešte čas na toleranciu a kedy je už nutné rozdelenie. Tento hriešny svet sa stále bude pokúšať o to, aby sme prijali svetský štandard, avšak cesta pravého kresťana by mala byť v súlade s oveľa vyšším štandardom. Božie slovo je vždy meradlom skutočnej cnosti.

Klamstvo #4: „Náš pozemský majetok má trvalú hodnotu“

Svoj majetok a svoje pozemské úspechy si nedokážeme zobrať so sebou po odchode z tohto sveta. Apoštol Pavel toto veľmi jasne vyjadril vo svojom prvom liste Timoteovi: „Nič sme nepriniesli na svet a nepochybné je, že ani nič odniesť nemôžeme.“ (1. Timoteovi 6:7).

Nemusíte byť ani veriacimi na to, aby ste potvrdili tieto Pavlove slová, pretože každý jeden pohreb nám zjavne ukazuje na pravdivosť týchto slov. Avšak napriek tejto skutočnosti

prejavy a postoje mnohých ľudí popierajú túto pravdu o materiálnych veciach. Možno tento nesprávny postoj k materiálnym veciam nevyjadrujeme verbálne, avšak naše životy veľmi často kričia dosť hlasno o našom názore na materializmus, teda vieru v to, že náš hmotný majetok má trvalú hodnotu.

Bláznovstvo chamtivosti

Ježiš nás varoval ohľadom bezvýznamnosti materializmu a hromadenia majetku:

„Dajte si pozor a varujte sa akéhokoľvek lakomstva, lebo život človeka nezáleží v rozhojňovaní jeho majetku. Nato im povedal toto podobenstvo: Bohatému človeku prinieslo pole hojnú úrodu. Premýšľala teda a povedal si: Čo urobím? Lebo nemám si kde zhromaždiť svoju úrodu. A povedal: Toto urobím: Zborím si stodoly, postavím väčšie a tam si zhromažďím všetko obilie a všetko, čo mám. Potom poviem svojej duši: Duša, máš dosť všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel sa! Ale Boh mu riekol: Blázon, tejto noci požiadajú tvoj život od teba. A čo si spravil, komu to zostane? Tak bude s tým, kto si zhromažďuje poklady a nie je bohatý v Bohu.“ Lukáš 12:15-21

To, kde má človek svoj poklad, odhaľuje skutočný stav jeho srdca (Lukáš 12:21). Odhaľuje, či miluje samého seba a svoj majetok alebo miluje Boha: Či uctieva materiálne veci alebo Boha, či hľadá naplnenie v tomto časnom živote alebo v budúcom živote, či si zhromažďuje poklady tu na zemi, aby ich stratil navždy, alebo si zhromažďuje poklady v nebi, aby mu vydržali večne.

Nemyslime si však, že veriaci sú automaticky odolní voči klamstvu materializmu. Aj veriaci si musia neustále skúmať svoje srdcia, či nepodľahli satanovmu zvodu v otázke pozemského

bohatstva a vecí, ktoré si môžu kúpiť. Skúmajte svoje srdcia: Čo vám napadne ako prvé, keď vaše ťažko našetrené peniaze niekto ukradne, alebo keď vám niekto nabúra vaše nové auto? Ako zareagujete, keď vám váš nový smartfón spadne do záchoda?

Boh nemá záujem len o nejaké kúsky nášho srdca alebo o jeho väčšiu časť. Má záujem o celé naše srdce. Ako sám Ježiš povedal: *„Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Lebo buď bude jedného nenávidieť a druhého milovať alebo jedného sa bude pridržať a druhým pohrdne. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone.“* (Matúš 6:24). Buď sme verní Bohu alebo dočasným bohatstvám tohto sveta. Nemôžeme sa pridržať oboch strán.

Večná investícia a večné záruky

Ako Boží ľud si neustále musíme pripomínať, že večné bohatstvo nie je len nejakou cenou útechy, ktorá nemá žiadnu trvalú hodnotu. Sám Ježiš nám skalopevne garantuje istotu a trvácnosť pokladov, ktoré si zhromažďujeme v nebi, a pripomína svojim poslucháčom, že skutočné pozemské veci sú tie, ktoré sú len dočasné a nemajú trvalú hodnotu:

„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich mol' a hrdza ničí a kde sa zlodeji vlamujú a kradnú. Ale zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich ani mol' ani hrdza neničí a kde sa zlodeji nevlamujú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce.“
Lukáš 6:19-21

Akým spôsobom teda môžeme zmeniť svoju investičnú stratégiu? Ako si môžeme začať zhromažďovať skutočné bohatstvo, ktoré má trvalú hodnotu? Musíme využiť to, čo nám Boha dal, na slávu Jeho mena a na úžitok druhým ľuďom.

Radostná ochota využívať Bohom dané prostriedky na Jeho slávu je aj vonkajším znakom pravej viery v Neho. Je ovocím pravej viery v Neho a v Jeho zaslúbenia. A práve táto

viera je prostriedkom k nadobudnutiu Božieho nebeského bohatstva.

Naša viera v Boha je to, čo má trvalú hodnotu

Autá sa kazia. Domy sa rozpadávajú. Šperky sa opotrebovávajú a strácajú svoju krásu a hodnotu. Žiadny pozemský majetok nevydrží večne. Čo však vydrží a má večnú hodnotu je viera v Boha.

Viera, nie naše peniaze, má skutočnú hodnotu. Žiadne množstvo peňazí nám nedokáže zaistiť cestu do neba. Jedine skrze vieru v Ježiša Krista môže človek získať prístup k večnému požehnanu neba:

„Nech sa vám srdce nestrachuje! Verte v Boha a verte vo mňa! V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby nebolo tak, či by som vám bol povedal: Idem vám pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, zase prídem a poberiem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja? A cestu kam idem, poznáte. Povedal Mu Tomáš: Nevieme, Pane, kam ideš; ako by sme teda poznali cestu? Ježiš mu riekol: Ja som cesta i pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.“ Ján 14:1-6

Skutočné večné bohatstvo je prístupné jedine skrze vieru v Ježiša Krista. Ak budeme dôverovať Jemu a Jeho slovu, môžeme si byť istí, že nám pripravuje večné miesto, aby sme mohli bezpečne odpočívať v Jeho prítomnosti. Na rozdiel od toho, tí, ktorí vkladajú svoju nádej do pozemského bohatstva, prežijú túto krátku časnosť v blahobyte, ale ich filozofia ich nakoniec dovedie do večného trápenia a múk v pekle.

Jedine v nebi nájdeme veci, ktoré majú trvalú hodnotu. Musíme sa pripojiť k apoštolovi Pavlovi a zamerať svoje srdcia na budúcnosť, ktorú nám náš Spasiteľ pripravil:

*„Ale čo mi bolo ziskom, uznal som pre Krista za stratu. A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal, a aby som aj sám bol v ňom ako taký, ktorý nemá vlastnej spravodlivosti zo zákona, ale z viery v Krista, teda spravodlivosť z Boha, založenú na viere...“
Filipským 3:7-9*

Klamstvo #5: „Zmyslom života je osobné šťastie“

“Nemôžem uveriť, že Boh chce, aby som bol tak nešťastný!”

Nikdy nezabudnem na tieto slová. Práve som sa opýtal mladého muža, vyznávajúceho kresťana, prečo si myslel, že opustiť svoju ženu kvôli inej bolo to správne rozhodnutie. A jeho reakciou boli hore uvedené slová, ktoré sú verbálnym vyjadrením klamstva, ktorému tak mnoho ľudí verí: že “zmyslom tohto života je osobné šťastie.”

Možno mnoho ľudí to nevyjadrí takto priamo ako tento mladý muž, avšak ich životy svedčia o tom, že ich prvoradým cieľom je dosiahnuť osobné šťastie. To je však nedosiahnuteľný cieľ, pretože vždy bude mať človek možnosť získať ešte jedno euro navyše, schudnúť ešte jedno kilo naviac, šoférovať lepšie auto, žiť na krajšom mieste, vyhrať vyššiu sumu peňazí, zažiť romantickejší vzťah alebo väčšie vzrušenie. Pre mnohých ľudí sa tak šťastie stáva nedosiahnuteľným cieľom, za ktorým bažia.

Nemôžete mať vždy to, čo chcete

Dokonca aj ľudia, ktorí majú prostriedky na to, aby si mohli splniť všetky svoje hmotné túžby a osobné ciele, väčšinou

na konci svojich životov zistia, že na týchto veciach postavené šťastie bolo len povrchné a veľmi nestále. Bohatí ľudia sú často medzi najsmutnejšími. Taká je podstata svetského šťastia, ktorého koreňom sú len neukojiteľné túžby a hriešna pýcha. Je jedno, čo dosiahne hriešny človek, pretože jeho skazené srdce bude chcieť vždy viac. Nikdy nedosiahne bod, kedy sa jeho túžby trvalo naplnili. Pre neznovuzrodenú dušu neexistuje žiadne uspokojenie ani trvalé šťastie.

Len málo ľudí by mohlo hovoriť o tejto téme podrobnejšie ako kráľ Šalamún, ktorý sa usiloval o získanie šťastia spôsobmi, akými mnohí môžu len snívať. Svoju skúsenosť opisuje slovami:

„Povedal som si: Nože, skúsím to s radosťou: Užívaj dobré veci! A hľa - i to je márnosť. O smiechu som povedal: “Pochabosť.” A o radosti: “Čo prospeje?” Pomyslel som si, že vínom osviežim svoje telo, ovládajúc myseľ múdrosťou, a bláznivosti sa budem držať až dovtedy, kým neuvidím, čo je prospešné pre ľudí, čo majú robiť pod slnkom pri krátkom počte dní svojho života.

Podujal som sa na veľké veci: Vystaval som si domy, vysadil som si vinice, založil som si záhrady a sady a nasadil som v nich ovocné stromy všetkých druhov. Urobil som si jazerá, aby sa z nich zavlažoval les, v ktorom rástli stromy. Kúpil som si otrokov a otrokyne. Mal som aj doma narodených sluhov, veľké stáda dobytky a mnoho oviec, viac ako všetci, ktorí boli predomnou v Jeruzaleme. Nahromadil som si aj striebra a zlata i pokladov od kráľov a z krajín. Zadovážil som si spevákov a speváčky, aj čo je ľuďom rozkošou: mnoho žien. Vzástol som a prevýšil všetkých, ktorí boli predomnou v Jeruzaleme: Nad tým moja múdrosť zostávala pri mne. Čokoľvek si moje oči zažiadali, neodmietol som im. Svoju srdcu som neodoprel

nijakú radosť, lebo moje srdce malo radosť zo všetkej svojej námahy. A to mi bolo odmenou za všetku moju námahu. Vtedy som obrátil pozornosť na všetky diela, ktoré moje ruky vykonali, a na námahu, ktorú som vynaložil na ich vykonanie, a hľa: To všetko bola márnosť a honba za vetrom. Z ničoho niet úžitku pod slnkom.

Preto som si povedal: Ak ma taký údel stihne ako blázna, načo som vynikal múdrosťou? A povedal som si: Aj to je márnosť. Pamiatka po múdrom ani po bláznovi netrvá naveky, v budúcich dňoch sa zabudne na všetko a múdry umiera tak ako blázon. Vtedy som znenávidel život, lebo sa mi sprotivilo všetko, čo sa deje pod slnkom. Ved' všetko je márnosť a honba za vetrom.“ Kazateľ 2:1-11.15-17

Šalamún rozhodne okúsil všetky svetské slasti, ale aj napriek tomu ho to nenaplnilo trvalým šťastím a zostal zúfalý. Pre pozorného čitateľa je však tento text veľmi poučný. Šalamúnovo zúfalstvo nám môže ušetriť mnoho energie, ktorú by sme inak investovali do snahy získať nepodstatné a krátkodobé šťastie. Šalamún už namiesto nás okúsil všetky slasti tohto života, aby nám mohol povedať, že to všetko bola len „márnosť a honba za vetrom,“ čiže absolútne zbytočná snaha.

Avšak kniha Kazateľ' nekončí takýmto pesimistickým pohľadom na zmysel života. Na konci tejto knihy nájdeme pravé usmernenie v otázke zmyslu života. Šalamún nás tu vyzýva k jedinému pravému cieľu hodnému námahy:

„Boha sa boj a Jeho prikázania zachovávaj, lebo to je povinnosť každého človeka. Lebo Boh každé dielo privedie na súd, aj každú tajnú vec, či je dobrá alebo zlá.“ Kazateľ' 12:13-14

Zmyslom nášho života je Božia sláva

Vzdať Bohu slávu, ktorý je naším Stvoriteľom a najviac si našu oslavu zaslúži, je najlepším cieľom v živote človeka. Táto myšlienka je takisto zakotvená aj v prvom bode Westminsterského vyznania: „Čo je tým hlavným a najväčším cieľom v živote človeka? Hlavným a najväčším cieľom v živote človeka je vyvýšenie Boha a úplná radosť v Ňom.“

Prečo sme na svete? Aký je zmysel života? Aký je jediný dôležitý cieľ v živote človeka? Odpoveďou na tieto otázky je horeuvedený citát z Westminsterského vyznania, ktoré sformulovali teológovia v 17. storočí. Z tohto teda vyplýva, že život nie je o uspokojení našich túžob, pretože tento cieľ nedosiahneme nikdy, keďže naše hriešne srdce nepozná hraníc. Miesto toho by naším cieľom malo byť vyvýšenie nášho Stvoriteľa.

Toto je ten dôvod, pre ktorý sme boli stvorení. A každý deň sme svedkami, ako sa tento svet neúprosne snaží o naplnenie vlastných túžob, ktoré nikdy nemôže dosiahnuť. Napriek tomu neprestáva v márnom naháňaní týchto vecí.

Skutočné šťastie dosiahneme len vtedy, keď odvrátíme zrak od samých seba a začneme vyvyšovať Božie meno. Písmo nám jasne poukazuje na to, že Boh je nekonečne hodný našich chvál. Ako napísal žalmista Asáf:

„Kohože mám na nebi? A keď som s Tebou, netúžim po zemi. Aj keď mi hynie telo a srdce, Boh mi je skalou srdca naveky a mojím údelom. Lebo hľa, zahynú tí, čo sa vzdalujú od Teba, zničíš každého, kto Ti je neverný. Ale mňa blaží Božia blízkosť. V Hospodinovi, Pánovi mám svoje útočisko, aby som všetky Tvoje skutky zvestoval.“
Žalm 73:25-28

Pavel spoznal Boha ako stredobod celého vesmíru: „Lebo z Neho, skrze Neho a pre Neho je všetko. Jemu sláva naveky.“

Amen.“ (Rimanom 11:36). Našou reakciou by preto malo byť oslávenie Boha každým aspektom nášho života: „*Či teda jete, alebo pijete, a čokoľvek činíte, všetko činite na slávu Božiu!*“ (1. Korintským 10:31)

Písmo nám dáva mnoho praktických príkladov, ako môžeme uctievať Boha svojimi životmi: vyznaním hriechov (Józua 7:19), dôverou v Boha (Rimanom 4:18-21), prinášaním duchovného ovocia (Ján 15:8), vzdávaním vďaky (Žalm 50:23), utrpením pre Kristovo meno (1. list Petra 4:14-16), modlitbou (Ján 14:13) a kázaním Božieho slova (2. list Tesalonickým 3:1). Všetko, čo robíme alebo hovoríme, by malo slúžiť na Božiu slávu.

Zmyslom nášho života teda nie je naše osobné šťastie. Jediné pravé a trvalé šťastie, ktoré môžeme získať v tomto živote, je sprievodným javom uctievania Boha. Toto je to jediné šťastie hodné úsilia a hlásania.

Klamstvo #6: „Dobré skutky nakoniec prevážia tie zlé“

Mnoho nespasených hriešnikov má veľké obavy ohľadom svojho posmrtného života. Je to veľmi zreteľne vidieť, keď sa niektorého z nich opýtate, čo by sa s ním stalo, keby zomrel. Väčšinou reagujú slovami: „Občas som urobil niečo zlé, ale v podstate som dobrý. Snažím sa v živote robiť viac dobrých vecí ako tých zlých.“

Mnoho týchto ľudí sa ubezpečuje vierou v akúsi pochybnú kozmickú spravodlivosť, ktorá je jedným veľkým klamstvom. Je tragické vidieť mnoho nespasených hriešnikov, ako presviedčajú samých seba o tom, že dobré skutky dokážu prevážiť tie zlé a že to nejakým spôsobom ovplyvní rozhodovanie Boha (alebo „vesmíru“ či osudu) v otázke ich posmrtného života.

Viac znepokojujúce je však to, že už aj mnoho evanjelikálov je naklonených tomuto názoru. V skutočnosti je už mnoho zborov, ktoré tento názor podporujú!

Evanjelium dobrých skutkov

Interview známeho moderátora Larryho Kinga z roku 2005 s Joelom Osteenom (najznámejším americkým predstaviteľom evanjelia prosperity) sa stalo pamätným ako veľmi zahanbujúce, pretože na mnohé základné teologické otázky Joel Osteen nevedel vôbec reagovať a jeho častá odpoveď bola „ja neviem“. Z tejto konverzácie by som chcel poukázať na jeden krátky okamih, ktorý odhalil oveľa závažnejší problém ako len Osteenovu nevedomosť ohľadom základných teologických otázok:

Larry King: “Nevoláte tých ľudí hriešnikmi?”

Joel Osteen: “Nie, nevolám.”

Larry King: “Toto slovo vôbec nepoužívate?”

Joel Osteen: “Nie, nepoužívam ho. Nikdy som nad ním ani nepremýšľal. A ani nemusím, pretože väčšina ľudí aj tak vie, čo robí zle.”

Joel Osteen, podobne ako mnoho iných hlásateľov povrchného evanjelia, nevidia žiadnu dôležitosť v kázaní o hriechu, pretože veria, že hriešnici „vedia, čo robia zle.“

Dnes sa za mnohými kazateľnicami káže s takýmto postojom každú nedeľu. Z tohto dôvodu sa z kázní stávajú len akési diskusie, pri ktorých kazatelia predpokladajú, že hriešnici automaticky vedia o svojej hriešnosti a o dôsledkoch hriešneho života. Mnohí kazatelia nemajú žiadnu potrebu ľuďom vysvetliť, čo je hriech a prečo je hriech pre nás takým veľkým problémom.

V takomto kontexte sa nám môže javiť, že hriech ani nie je takou veľkou hrozbou pre naše životy. Niet divu, že mnoho vyznávajúcich veriacich strávi celý život v presvedčení, že svojimi dobrými skutkami sa dokážu zapáčiť Bohu. Ich predstava Božieho súdu je taká, že Boh tam bude nejakým spôsobom vážiť dobré a zlé skutky. Avšak títo “veriaci” boli

chytení do pasce falošného evanjelia, evanjelia samospravodlivosti, v nádeji, že ich relatívne dobré skutky dokážu prevážiť ich totálnu skazenosť v očiach dokonale spravodlivého a svätého Boha.

Takýto pohľad na Božiu spravodlivosť je veľmi chybný:

1. Po prvé, tento pohľad popiera skutočnosť, že my nedokážeme vykonať žiadny dobrý skutok, ktorý by sme mohli položiť na vyváženie svojej hriešnosti. Práve z tohto dôvodu požaduje skutočné spasenie, aby nám bola pripísaná Kristova spravodlivosť (2. Korintským 5:21). Potrebujeme spravodlivosť niekoho iného, pretože ako Písmo hovorí: „*Všetci sme boli podobní nečistému a všetka naša spravodlivosť bola ako poškvrnené rúcho.*“ (Izaiáš 64:5). Dokonca aj skutky hriešnikov, ktoré sú v súlade s Božími zákonmi, sú vo svojej podstate hriešne, pretože nie sú vykonávané s dokonale čistým úmyslom osláviť Boha (1. Korintským 10:31). Podobne aj Rimanom 14:23 nám hovorí: „*A všetko, čo nie je z viery, je hriech.*“ Znamená to teda, že hriešny človek, ktorý dúfa, že môže proti svojej hriešnosti použiť nejaké svoje dobré skutky, tým len pridáva ku svojej hriešnosti. Samospravodlivosť v ňom bude vždy plodiť stále viac a viac hriechov.

Boh je dokonalý Sudca

2. Druhým obrovským omylom takéhoto zmýšľania je naivná predstava ľudí, že spravodlivosť takýmto spôsobom naozaj fuguje. Neexistujú žiadne poľahčujúce okolnosti alebo dobré skutky, ktoré by mohli zrušiť akýkoľvek spáchaný zločin. Sudca môže pochváliť človeka za mnoho dobrých skutkov, ktoré v živote urobil, ale napriek tomu musí vyniesť rozsudok ohľadom zločinu, ktorý človek spáchal. A toto hovorím o hriešnom pozemskom sudcovi! O koľko vážnejšie by sme mali brať skutočnosť, že raz sa budeme zodpovedať dokonale spravodlivému Sudcovi, ktorý zvrchovane riadi celý vesmír a ktorý má dokonalý a úplný zoznam všetkých hriechov, ktoré sme kedy spáchali?

„Potom som videl veľký, biely trón a Toho, ktorý sedel na ňom. Pred Ním unikla zem i nebo a ich miesto viac nebolo. Videl som mŕtvych, veľkých aj malých: stáli pred trónom a knihy sa otvorili. Aj iná kniha, kniha života, sa otvorila, a mŕtvi boli súdení podľa zápisov v knihách, podľa svojich skutkov. Aj more vydalo mŕtvych, ktorí boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov. Smrť a podsvetie boli zvrhnuté do ohnivého jazera. To je druhá smrť, ohnivé jazer. A ak niekto nebol zapísaný v knihe života, zvrhli ho do ohnivého jazera.“ Zjavenie Jána 20:11-15

Boh vidí všetko, aj to, čo je v skrytosti (Lukáš 8:17). Počuje každé naše slovo (Matúš 12:36) a vie o každej našej myšlienke (Matúš 5:27-28). S dokonale spravodlivým Bohom nie je možné vyjednávať: *„priestupok a hriech však nenechá bez trestu.“* (Exodus 34:7)

Neexistuje miesto, kde by sme sa mohli schovať pred Božou spravodlivosťou. V každom prípade jej budeme musieť skôr alebo neskôr čeliť. Skutočnou dilemou pre každého človeka teda nie je to, či „prijmeme Ježiša,“ ale to, ako môže Ježiš prijať nás. Preto by sme si mali skôr klásť otázku: Ako môže Boh prijať hriešneho človeka bez toho, aby porušil svoju spravodlivosť? Na túto otázku nám dáva Pavel odpoveď v 2. liste Korintským 5:21, kde 15 gréckymi slovami zhrnul celé evanjelium: *„Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás, aby sme boli v ňom spravodlivosťou pred Bohom.“*

Čo nám teda hovorí Pavel, keď píše, že Boh urobil Krista *„hriechom za nás“*? Znamená to, že Boh jednal s Kristom, ako keby bol hriešnikom. Dokonca jednal s Ním ešte horšie, pretože vylial na Neho všetok svoj hnev, ako keby On spáchal všetky hriechy každého jedného veriaceho človeka. Ako spravodlivý Sudca nemal inú možnosť. Spravodlivý Boh vesmíru musel spravodlivo potrestať hriech, vyliať všetok ten trest na svojho

Syna, aby mohol udeliť odpustenie a spravodlivosť svojim vyvoleným. A preto teraz Jeho spravodlivosť požaduje, aby každý jeden hriech, ktorý kedy bol spáchaný ľuďmi, bol potrestaný, či už vo večných mukách pekla alebo skrze Kristovu obeť na kríži.

Týmto skutkom nie je Božia spravodlivosť nijako porušená. Nedokážeme naše hriechy len tak odhodiť preč a predstierať, ako keby neexistovali. Nenechajme sa preto zviazať klamstvom o tom, že naše hriechy môžeme skryť pod nejaké dobré skutky. Musíme ich sami vyznať pred Bohom.

Ešte nám na vysvetlenie zostala druhá časť verša z 2. listu Korintským 5:21. Pavel si nechal tú najlepšiu správu na koniec: „*aby sme boli v Ňom spravodlivosťou pred Bohom.*“ Boh nielenže pripísal Kristovi všetky naše hriechy, ale Kristovu spravodlivosť a čistotu pripísal nám. Boh jednal s Ježišom ako s hriešnikom, hoci ním nebol, aby mohol s nami jednať ako so spravodlivými, hoci nimi nie sme. Poviem to ešte osobnejšie: Boh jednal s Kristom na kríži tak, ako keby Kristus žil tvoj život, aby mohol s tebou jednať tak, ako keby si žil Kristov život. Toto je tá nádherná sláva evanjelia. Boh nás vidí prikrytých spravodlivosťou svojho Syna.

Môžeme byť radi, že v deň posledného súdu nebudú musieť byť naše skutky položené na váhy a že nás Boh ušetril od poníženia pred tým, čo by všetky naše skutky odhalili. Budme však oveľa vďačnejší za túto “cudziu” spravodlivosť, ktorú Boh ponúka skrze svojho Syna každému, kto vloží všetku svoju dôveru v Neho: „*Vďaka Bohu za Jeho nevýslovný dar!*“

Klamstvo #7: „Ľudia sú vo svojej podstate dobrí“

„Navzdory všetkému, stále verím, že ľudia sú vo svojom srdci dobrí. Jednoducho nemôžem postaviť svoju nádej na

základoch pozostávajúcich zo zmätku, biedy a smrti.“ (Anne Frank: *The Diary of Young Girl, Denník Anny Frankovej*).

Tieto slová sú veľmi znepokojujúce. Vyslovila ich Anna Franková, mladé židovské dievča, ktoré strávilo dva roky skrývaním sa v nacistami okupovanom Holandsku. Onedlho nato sa ocitla v koncentračnom tábore, kde aj zomrela, pričom jej zápisník s názvom „*Denník Anny Frankovej*“ sa po jej smrti stal bestsellerom.

Je ohromujúce vidieť, že toto mladé dievča, napriek zverstvám, ktorých bola svedkom, dokázalo veriť v to, že ľudia sú vo svojej podstate dobrí. Sama v úvodnom citáte povedala, že jej viera bola založená „*navzdory*“ dôkazom a nie na základe dôkazov. Zdá sa, že jej viera pramenila skôr z nádeje alebo túžby než z presvedčenia.

Smutné na týchto slovách je hlavne to, že Anna Franková uverila veľmi populárnej a rozšírenej lži.

Viera v prirodzené ľudské dobro (pelagianizmus)

Viera v to, že ľudia sú vo svojej podstate dobrí, má svoj pôvod v klamstve, ktorého korene siahajú až do 4. storočia nášho letopočtu. Prvýkrát vyslovil túto myšlienku mních menom Pelagius. Veľmi dôrazne vystupoval proti biblickej doktríne dedičného hriechu, ktorá hovorí, že celé ľudstvo sa stalo hriešnym skrze Adamov pád.

Táto heréza bola vyvrátená na Efezskom koncile v roku 431 nášho letopočtu. Túto takzvanú pelagionistickú vieru prijala väčšina svetskej kultúry a preto je stále viac rozšírenou aj v dnešnej dobe. Hoci ateisti a darwinisti veria v morálnu neutralitu človeka, napriek tomu je viera v ľudské prirodzené dobro veľmi populárna.

Myšlienky tohto učenia môžeme zreteľne vidieť už aj v politike, školstve, médiách a mnohých iných oblastiach. Mnoho verejných činiteľov radšej zneužíva sociálne systémy pre získanie vlastného bohatstva, než aby svojim správaním poukazovali na slušný spôsob života. Psychológovia sa neustále

snažia pomocou rôznych výskumov ľudského správania popierať hriešnu povahu človeka. A spoločnosť je tak plná mladých ľudí, ktorí sa cítia skôr ako obeť zla než ako samotní páchatelia zla, čím sa snažia vyhnúť zodpovednosti za svoje hriešne konanie. Chyby hľadajú v okolnostiach, nie v sebe.

Aj samotné rodičovstvo je už nakazené týmto učením o tom, že človek je v podstate dobrý. Práve naše deti sú najväčším empirickým dôkazom dedičného hriechu. Koniec koncov vieme, že naše deti nemusíme vôbec učiť klamstvu, zlosti, sebeckosti, pretože všetko toto majú už v sebe. Ale podobne ako Anna Franková, aj mnohí rodičia radšej veria vo vrodené dobro svojich detí aj navzdory veľkému množstvu dôkazov, ktoré poukazujú na pravý opak.

Boh nám zapísal svoje pravidlá morálneho správania do našich srdc (Rimanom 2:14-15) a preto dokážeme inštinktívne vycítiť, čo je dobré a čo nie. No napriek tejto skutočnosti žijeme podľa svojej prirodzenej túžby konať proti tomu, čo je správne.

Je očividné, že toto klamstvo je vo svete veľmi rozšírené. Smutná je aj skutočnosť, že táto heréza už nie je rozšírená len vo svete, ale vo veľkej miere začína presakovať aj do cirkvi.

Zbory akceptujúce toto učenie

Zbor Bethel v Reddingu v Kalifornii je najlepším príkladom. Bethel je asi najväčším a najznámejším charizmatickým zborom v Spojených štátoch. Sú veľmi známi aj vďaka hudobnej skupine Jesus Culture, svedectvám o cestách do neba, zlatým prachom, ktorý púšťajú z ventilácie a považujú to za zázrak a mnohými inými bizarnými vecami. Ale za týmito zvláštnymi modernými fenoménmi sa skrýva staroveká heréza.

Eric Johnson (syn Billa Johnsona) je jedným z kazateľov v zbore Bethel. Vo svojej kázni s názvom „Radosť z posvätenia“ povedal nasledovné slová: *„Nerodíte sa zlí. Je udivujúce, aké množstvo učenia a teológie začína myšlienkou, že človek sa rodí zlý. Avšak vždy keď začínate kázeň takýmto postojom, vytvárate manipulatívne prostredie... Každá vláda, každý štátny systém*

musí byť založený na myšlienke a koncepte toho, že človek je vo svojej podstate dobrý. Aj napriek tomu, že osoba nie je zachránená, musíme začať s týmto predpokladom.“

Podobne ako pápež hovoriaci ex-cathedra, Eric Johnson ďalej vo svojej kázni trvá na tom, aby pravdy Písma boli znovu definované na základe ich vlastnej vymyslenej a heretickej teológie. V závere tejto kázne ešte povedal slová, ktoré len potvrdzujú jeho presvedčenie o tom, že človek je vo svojej podstate dobrý: *„Musíme prispôbiť svoju teológiu. Musíme upraviť svoj základný postoj, keď sa pozeráme na ľudí... Musíme upraviť svoj pohľad na ľudí. Musíme si uvedomiť, že ľudia sú dobrí a chcú robiť dobré veci.“*

Toto Johnsonovo pochybenie vedie ku katastrofe. Jediným nádychom urobil pokánie úplne zbytočným pre mnohých ľudí, ktorí ho počúvali, a úplne poprel celé evanjelium. Jeho falošné evanjelium iba zatratí tých, ktorí ho prijímú.

Človek je úplne hriešny

Nepopierateľnou pravdou však je, že človek je úplne skazený. Toto nie je len o tom, že neznovuzrodený človek nie je schopný robiť nič dobré alebo cnostné. Znamená to, že hriech prenikol celú ich osobnosť a aj zdanlivo dobré veci koná na základe hriešnych motívov.

Jediný spôsob, ako človek nemôže vidieť túto skutočnosť je, že si strčí hlavu do povestného piesku. Pretože keby sme boli vo svojej podstate dobrí, nepotrebovali by sme vôbec v ničom argumentovať, neboli by hádky ani vojny. Naša hriešnosť je dôvodom, prečo potrebujeme políciu, vládu a vojská. Je to dôvod, prečo máme na dverách zámky, steny okolo väzníc a ozbrojené sily na hraniciach.

Zlé veci, ktoré ľudia robia, nerobia pre nedostatok vzdelania. Hriešnici sa zámerne búria proti Božím pravdám a Jeho spravodlivosti. Ako aj sám Pán Ježiš povedal:

„Súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali viac tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Ved' každý, kto robí zle, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby jeho skutky nevyšli najavo.“ Ján 3:19-20

Keď sa vrátíme späť do 1. knihy Mojžišovej 6. kapitoly, jasne uvidíme, že potopa, ktorú Boh zoslal na zem bola jasným dôkazom hriešnosti ľudského srdca: *„Hospodin videl, že ľudská zloba na zemi je veľká a všetko zmýšľanie ľudského srdca je ustavične naklonené ku zlu.“* 1. kniha Mojžišova 6:5.

Apoštol Pavel každému veriacemu pripomína, že primárnym bojom pre hriešnikov nie je nedostatok dôkazov o Bohu, ale ich láska ku každej forme odporu voči Nemu.

„Ved' hnev Boží z neba zjavuje sa proti každej bezbožnosti a neprávosti ľudí, ktorí nepravosťou prekážajú pravde, lebo im je zjavné, čo môžu vedieť o Bohu: ved' sám Boh im to zjavil. Lebo čo je neviditeľné z Neho, Jeho večná moc a božkosť, to od stvorenia sveta rozjímaním môžu pozorovať z Jeho diel, takže nemajú ospravedlnenia, že hoci poznali Boha, neoslavovali Ho ako Boha a neďakovali Mu, ale v mudrovaní upadli do prevrátenosti a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Vydávali sa za múdrych a stali sa bláznami, zameniac slávu nepominuteľného Boha za podobnosť obrazu pomínuteľného človeka, vtákov, štvornožcov a plazov.“ Rimanom 1:18-23

Ateizmus, darwinizmus a hedonizmus sú len výhovorkami pred skutočnosťou toho, že človek miluje hriech, nenávidí Boha a odmieta brať akúkoľvek zodpovednosť za svoju vinu. A toto všetko preto, lebo ľudia sú prirodzene hriešni kvôli Adamovmu pádu, ktorý je opísaný v 1. knihe Mojžišovej v 3. kapitole: *„Preto ako skrze jedného človeka hriech prišiel na svet a skrze hriech*

smrť, tak prišla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili.“ (Rimanom 5:12) „Lebo ako skrze neposlušnosť jedného človeka mnohí sa stali hriešnymi, tak aj skrze poslušnosť jedného človeka mnohí budú ospravedlnení.“ (Rimanom 5:19)

V knihe „Evanjelium podľa Pavla“ (The Gospel According to Paul) vyjadruje John MacArthur pripísanie Adamovho hriechu na každého jeho potomka slovami: *„Celé ľudstvo bolo namočené do tohto hriešneho stavu kvôli Adamovmu hriechu. Lebo ako skrze neposlušnosť jedného človeka sa mnohí stali hriešnymi... (Rimanom 5:19). Toto je doktrína dedičného hriechu: pravdy, ktorú Pavel opisuje v liste Rimanom 5:12-19... Našu spoluvinu s Adamovou vzburou dokazujeme zakaždým, keď zhrešíme. A keďže nikto iný okrem Ježiša nežil bezhriešny život, nikto nemá právo na to, aby mohol spochybňovať doktrínu dedičného hriechu a už vonkoncom ju vyhlásiť za nespravodlivú.“*

Potrebujeme zanechať klamstvo o tom, že človek je vo svojej podstate dobrý a radšej by sme mali prijať biblickú pravdu, že človek je úplne skazený. Pochopiteľne je to pre ľudí nepríjemná skutočnosť a bez evanjelia a jeho riešenia je to iba zlá správa.

Avšak bez zlej správy by evanjelium znelo veľmi zvláštne a nezmyselne. Kríž by sa stal mätúcim. A nebol by ani dôvod na to, aby Ježiš zomrel ako zástupná obeť za hriechy. Ak je ľudstvo vo svojej podstate dobré, tak evanjelium je len obyčajnou fraškou a Kristova smrť len tragickou zbytočnosťou. Ak niekto odmieta dedičnosť Adamovho hriechu, tak odmieta aj Kristovu zástupnú obeť.

Klamstvo #8: „Človek dokáže zmeniť sám seba“

Stačí si všímať billboardy popri cestách, aby si človek uvedomil, že ľudia túžia po zmene svojich životov. Či už sa

jedná o fyzickú, finančnú alebo vzťahovú stránku, vzniklo mnoho odvetví, ktoré reagujú na neúprosnú túžbu ľudí po sebazdokonaľovaní. Avšak spoločnosti z tohto odvetvia zakladajú svoje stratégie na klamstve, že človek sa dokáže sám zmeniť.

Samozrejme, existujú oblasti, ktoré človek dokáže ovplyvniť a nejakým spôsobom zmeniť. Dokážeme si zmeniť účes, zlepšiť postavu, zarobiť viac peňazí, nájsť si manželku, zmeniť kariéru alebo presťahovať sa do iného mesta a začať odznova. Avšak napriek všetkým podobným zmenám náš najvnútornejší problém stále zostáva nezmenený. Týmto problémom je naša hriešna prirodzenosť, ktorú nedokážeme sami od seba zmeniť.

Človek sa nemôže sám zmeniť

Mnoho zmien, ktoré v živote dokážete urobiť, je výsledkom sebazapretia a disciplíny. Ak úprimne túžite schudnúť, prestať fajčiť alebo si nájsť inú prácu, tak na to, aby ste tieto ciele dosiahli, musíte mať veľmi silnú vôľu.

Ale nech by sme sa akokoľvek veľmi snažili, nedokážeme zmeniť svoju podstatu. Tak ako nie sme schopní zmeniť svoju intelektuálnu kapacitu alebo genetickú jedinečnosť, takisto nedokážeme zmeniť ani náš prirodzený duchovný stav, v ktorom sme sa narodili. Neexistuje spôsob, ako by sme mohli svojpomocne zmeniť svoju vrodenu hriešnosť. Prorok Jeremiáš to vysvetľuje veľmi jasne, keď karhá Izrael kvôli vzbure proti Bohu, slovami: *„Či môže černochoch zmeniť svoju kožu a leopard svoje škvrny? Či by ste aj vy mohli dobre robiť, keď ste sa naučili zle robiť?“* Jeremiáš 13:23

Jeremiáš rozumel tomu, o čom sme hovorili aj v predošlom článku, že človek je od narodenia vo svojej podstate hriešny. Jeremiáš vedel, že nemáme šancu sami zmeniť svoju vlastnú podstatu podobne, ako nedokážeme zmeniť farbu svojej pleti alebo zbaviť leoparda jeho škvŕn.

Odborníci na osobný rast, akým je napríklad Tony Robbins, môžu hovoriť, že *„môžeme zmeniť svoje životy.*

Môžeme robiť, mať a byť tým, čím chceme.“ Nie je to však nič iné ako len chabý sľub založený na falošnej teológii.

Kresťanskí lídri by mali rázne odmietať filozofiu, ktorú hlásajú ľudia ako Robbins, Oprah Winfrey a im podobní, na základe biblickej pravdy o tom, že človek je vo svojej podstate úplne skazeným hriešnikom. Miesto toho však kazatelia ako Joel Osteen alebo Steve Furtick hlásajú toto isté klamstvo len s kresťanským nádychom. V skutočnosti Joel Osteen napísal celú knihu, ktorá sa venuje osobnému rastu s názvom „Sila toho, kým som,“ kde sú na úvodnej strane napísané nasledovné slová: *„Môžu vám dve slová dať silu na to, aby ste zmenili svoj život? Áno, môžu! Na stránkach tejto novej knihy od svetoznámeho autora Joela Osteena nájdete hlboký princíp založený na jednoduchej pravde. Čokoľvek si dosadíte za slová „Ja som“ sa môže stať skutočnosťou!“*

Táto kniha by nebola tak urážajúcou, keby bola kategorizovaná ako fikcia. Navzdory tomu, čo je jej obsahom, ju, žiaľ, nájdeme na poličkách mnohých kresťanských kníhkupectiev a mnohí ju považujú za biblickú pravdu.

Pravda je však taká, že žiadne ľudské úsilie nedokáže zmeniť prirodzenú hriešnu povahu človeka. Riešením je jedine úplná premena ľudského srdca, ktorú dokáže vykonať jedine Boh znovuzrozením hriešnika.

Mŕtvy človek potrebuje byť vzkriesený, nie len napravený

Apoštol Pavel opisuje hriešnych ľudí ako „*mŕtvych pre vlastné prestúpenie a hriechy*“ (Efezským 2:1). Jediné, čo môže mŕtvy človek urobiť vo svojom stave, je, že v ňom naďalej zostane. Toto trvá dovtedy, kým ho Boh nevzkriesi a neurobí ho novým stvorením. Toto je aj dôvod, prečo Pavel hovorí o obrátených kresťanoch ako o nových stvoreniach (2. Korinským 5:17).

V Starej zmluve konfrontoval Boh proroka Ezechiela s rovnakou skutočnosťou, keď mu poukazoval na duchovný stav

Izraela. V Ezechielovi 37:1-14 Boh preniesol Ezechiela do údolia plného suchých kostí. Keď sa Ezechiel ocitol na obrovskej kope suchých kostí, Boh sa ho opýtal: „Človeče, môžu tieto kosti ožiť?“ Jediné, čo povedal bolo: „Pane, Hospodin, Ty to vieš!“ (Ezechiel 37:3). Ezechiel totiž vedel, že iba Boží zázrak dokáže oživiť tie kosti.

Boh prikázal Ezechielovi, aby prorokoval v tom údoli, avšak to veľké vzkriesenie, ktoré nastalo (Ezechiel 37:7-10), bolo vďaka Božiemu vdýchnutiu nového života: „*položím na vás šlachy a obložím vás mäsom, natiahnem na vás kožu a dám do vás ducha; ožijete a spoznáte, že ja som Hospodin.*“ (Ezechiel 37:6). „*Vložím do vás svojho ducha, ožijete a zložím vás na vašu pôdu; potom spoznáte, že ja, Hospodin, som povedal i splním to – znie výrok Pána, Hospodina.*“ (Ezechiel 37:14)

Táto pasáž je úžasným obrazom toho, čo pravé evanjelium robí s človekom. My kresťania a kazatelia sme ako Ezechiel, stojaci medzi množstvom ľudí, ktorí sú mŕtvi vo svojich hriechoch. Nie sme povolaní k tomu, aby sme ich presvedčili k životu alebo aby sme zmenili ich správanie. Naším cieľom by nemalo byť len nejaké preusporiadanie kostí v Ezechielovom údolí.

Sme volaní k tomu, aby sme hlásali evanjelium a dôverovali Bohu, že vzkriesi svoj ľud zo smrti hriechu do nového života v Kristovi. V konečnom dôsledku je to jedine znovuzrodenie, ktoré uskutočňuje Boh a ktoré môže priniesť zmysluplnú zmenu v duchovnom stave hriešnika.

Len o pár riadkov vyššie, v 36. kapitole Ezechiela, dáva Boh jasne najavo, že On stojí za každou zmysluplnou zmenou hriešneho srdca, od znovuzrodenia, cez posvätenie až po oslávenie:

„Potom vás pokropím čistou vodou a budete očistení od všetkých svojich poškvŕn, i od všetkých modiel vás očistím. Dám vám nové srdce a nového ducha do vášho vnútra; odstránim kamenné srdce

z vášho tela a dám vám srdce z mäsa. Dám svojho ducha do vášho vnútra a spôsobím, aby ste chodili podľa mojich ustanovení, zachovávali a plnili moje nariadenia.“ Ezechiel 36:25-27

Táto pasáž sa stala stredobodom rozhovoru Ježiša s Nikodémom. Ježiš zdôraznil zbytočnosť ľudského snaženia v otázke duchovnej premeny. Keď mu Ježiš povedal, že sa musí „znovu narodiť“ (Ján 3:3), „z vody a z Ducha“ (Ján 3:5), odkazoval na Ezechiela 36:25-27. John MacArthur to vysvetľuje vo svojom komentári k Jánovmu evanjeliu takto: „*Toto je jedna z pasáží, ktoré mal určite Ježiš na mysli, keď Nikodémovi ukazoval, že znovuzrodenie je starozmluvná pravda (pozri Deuteronomium 30:6; Jeremiáš 31:31-34; Ezechiel 11:18-20). Na základe tohto starozmluvného pozadia bolo nevyvrátiteľné Ježišovo tvrdenie o tom, že bez duchovnej premeny, ktoré môže spôsobiť jedine Duch Svätý (Títus 3:5) prostredníctvom Božieho slova (Efezským 5:26), nikto nemôže vstúpiť do Božieho kráľovstva. Ježiš potom pokračuje tým, že kladie dôraz na duchovné očistenie ako Božie dielo a nie ako výsledok ľudského snaženia: „Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je duch.“ (Ján 3:6). Znovuzrodenie je Božím dielom bez akejkolvek ľudskej zásluhy (pozri Rimanom 3:25).*

Ľudské úsilie o osobnú premenu vlastného srdca je tak zbytočné, ako keby ste sa snažili o opravu Titaniku tým, že v jeho vraku premiestnite pár stoličiek. Je to len niečo dočasné, povrchné a v konečnom dôsledku úplne zbytočné.

Podobne ako Ezechiel, aj kresťania sa musia sústrediť na jednu vec: verné hlásanie evanjelia. A Boh, vo svojej zvrchovanosti, znovuzrodí mŕtvych okolo nás podľa svojej vôle.

Klamstvo #9: „Smrť je príjemnou premenou“

Každého z nás prenasleduje nenásytný krvilačný vrah. Tento vrah nikdy neminie - má stopercentnú úspešnosť. Nikto nás nemôže skryť z jeho dohľadu. Nikto nedokáže zmierniť jeho neúprosné zabíjanie.

Smrť raz dostihne každého. Neexistuje žiadny vedecký postup, technologický vynález alebo zázračný liek, ktorý by nám umožnil utiecť pred smrťou. Jedine Boh má tú moc, preniesť žijúceho človeka rovno do neba bez prežitia smrti a nerobí to veľmi často, pretože len na prstoch rúk by sme dokázali spočítať ľudí, ktorým umožnil vyhnúť sa smrti.

V niektorých ohľadoch, ľudia, ktorí sa dožívajú vysokého veku, obzvlášť vnímajú účinky smrti, pretože musia prežívať odchod svojich blízkych. Nikto, kto zažije smrť niekoho blízkeho, nezostane nedotknutý. Mnoho ľudí po takejto skúsenosti začne premýšľať o svojom vlastnom odchode. Väčšina ľudí však začne slepo dôverovať v to, že ich blízki odišli na „lepšie miesto“.

Je to pochopiteľné. Tvárou v tvár blížiacej sa smrti sa každý hriešnik začne obzerať po akejkol'vek nádeji, dokonca aj po niečom tak prázdnom, ako je známe klamstvo o tom, že smrť je len príjemnou premenou. Táto prázdna myšlienka nie je založená ani na žiadnom dôkaze ani na žiadnej skúsenosti. Ľudia tomuto veria jednoducho preto, lebo iná alternatíva je pre nich ťažko prijateľná. Nechcú si spôsobiť viac bolesti, ako im už spôsobil odchod niekoho blízkeho.

Smrteľ'ná domnienka

Nikto nechce pripustiť to, že by jeho dobrý priateľ alebo príbuzný, ktorý zomrel v hriechu, strávil večnosť v pekle. Je pochopiteľné, že nechceme premýšľať o zatratení, obzvlášť, keď sa jedná o našich blízkych.

Na druhej strane, nemôžeme len tak veriť, že naši milovaní sú v nebi len preto, lebo my chceme, aby tam boli. Toto je veľmi

nebezpečný sebaklam, ktorý zahmlieva jasné učenie Písma a znehodnocuje Kristovo evanjelium.

Po smrti Nelsona Mandelu sa mnoho kresťanských vodcov ponáhľalo zverejniť svoje kondolencie, v ktorých hovorili o večnej odmene pre mŕtvu ikonu ľudských práv. Ako reakciu na túto udalosť Conrad Mbewe, reformovaný pastor zo Zambie, napísal vyjadrenie:

„Mojou najväčšou starosťou je, s akou ľahkosťou mnoho evanjelikálnych kresťanov použilo slová „odpočívaj v pokoji,“ keď sa lúčili s Madibom (Nelson Mandela). Ja som takisto evanjelikál. Beriem Bibliu veľmi vážne a vykladám ju doslovne. Na základe môjho chápania Biblie, jediní ľudia, ktorí budú odpočívať v pokoji, budú tí, ktorí činili pokánie z hriechov a vložili svoju dôveru v Ježiša Krista ako svoju jedinou nádej na zmierenie s Bohom. Biblia jasne hovorí: ‘Kto verí v Syna, má večný život, kto však neposlúcha Syna, neuvidí život, ale hnev Boží zostáva na ňom.’ (Ján 3:36)

Mám jedného priateľa, ktorý pracoval ako vysokopostavený úradník v Zambii v Južnej Afrike. Napísal knihu z názvom: ‘Prečo Boh mlčí ohľadom Mandelu?’ Bol to dobrý spôsob, ako položiť otázku: Prečo Mandela mlčí o Bohu? V tejto knihe poznamenal, že hoci Mandela nikdy nemal nič proti náboženstvu, ani nikdy neútočil na náboženstvo, napriek tomu však ani nikdy nepovedal nič, čo by potvrdzovalo jeho vieru v Boha a hlavne vieru v Ježiša Krista. Áno, Mandela bol z metodistického zboru, ale každý veriaci určite vie, že keď niekto vyrastá v kresťanskom zbore, nestáva sa tým automaticky kresťanom. Musíte sa osobne obrátiť v pokání k Bohu a vložiť svoju dôveru v Ježiša Krista. V tejto otázke bol Mandela nápadne ticho.”

Bez toho, aby sme mali jasný dôkaz spasiteľnej viery, by sme nemali ľahkovážne špekulovať o tom, kde strávia naši zosnulí večnosť, ako to často robievame. Nemali by sme svojim zosnulým po smrti pripisovať pokánie a vieru, pokiaľ tak skutočne nežili, a nemali by sme prehliadať skutočný život,

akým žili. Takýto postoj nemá žiadny duchovný prínos. Predstierať, že naši milovaní žili lepšie životy, ako skutočne žili, nám pomôže lepšie spávať, ale zneuctuje to samotného Boha a znižuje Jeho spravodlivý štandard. A najmä, privádza to ešte žijúcich ľudí do veľkého zmätku a do falošného pokoja.

Ak ste boli v poslednej dobe na nejakom pohrebe, možno ste počuli aspoň jeden z týchto chybných postojov, možno aj obidva. Na rozdiel od nás však Ježiš nezastával takýto bláznivo optimistický postoj. Sám povedal:

„Vchádzajte tesnou bránou, lebo priestranná brána a široká cesta vedie do zahynutia, a mnohí ňou vchádzajú; ale do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.“ Matúš 7:13-14

Peklo je preplnené ľuďmi, ktorí si nikdy nemysleli, že by sa tam mohli dostať. Či už kvôli odmietnutiu alebo sebaklamu trávia večnosť v oddelení od Boha v mukách, pred ktorými by sme sa mali triasť strachom. Kristus to vyjadril veľmi presne v Lukášovom evanjeliu slovami:

„Ale hovorím vám, svojim priateľom: Nebojte sa tých, čo mordujú telo, a potom už nič viac nemôžu urobiť. Ale ukážem vám, koho sa máte báť: bojte sa Toho, ktorý keď zamordoval, má moc uvrhnúť do pekla. Áno, hovorím vám, Toho sa bojte.“ Lukáš 12:4-5

Biblická pravda je taká, že smrť nie je príjemnou premenou pre mnohých, ktorí končia v pekle. Písmo jasne hovorí, že na každého príde deň, kedy sa postaví pred Boží súd a bude sa musieť zodpovedať za život, aký žil. Lebo: *„A ako je ľuďom uložené raz umrieť a potom príde súd...“* (Židom 9:27)

Smrť vedie k súdu

Kniha Zjavenia Jána nám ukazuje živý a desivý obraz súdneho dňa:

„Potom som videl veľký, biely trón a Toho, ktorý sedel na ňom. Pred Ním unikla zem i nebo a ich miesto viac nebolo. Videl som mŕtvych, veľkých i malých: stáli pred trónom a knihy sa otvorili. Aj iná kniha, kniha života, sa otvorila, a mŕtvi boli súdení podľa zápisov v knihách, podľa svojich skutkov. Aj more vydalo mŕtvych, ktorí boli v ňom, i smrť i podsvetie vydali mŕtvych, ktorí boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov. Smrť a podsvetie boli zvrhnuté do ohnivého jazera. To je druhá smrť, ohnivé jazero. A ak niekto nebol zapísaný v knihe života, zvrhli ho do ohnivého jazera.“ Zjavenie Jána 20:11-15

Apoštol Ján nám tu jasne hovorí o tom, že smrť je pre mnohých veľmi hrozivou a nie príjemnou premenou. MacArthur vo svojom komentári reaguje na túto hrozivú pasáž slovami:

„Knihy, ktoré sú tu spomínané, obsahujú záznam o každej myšlienke, slove a skutku každej nespasenej osoby. Boh dokonale, presne a kompletne zaznamenal život každého človeka, a mŕtvi (teda neznovuzrodení) budú súdení na základe skutkov, ktoré sú zapísané v týchto knihách. Skutky hriešnikov budú súdené na základe Božieho dokonale svätého štandardu, ktorý Ježiš definoval v Matúšovi 5:48: „Vy teda budte dokonalí, ako je dokonalý aj váš Otec nebeský.“

Vo svojom prvom liste Peter napísal: „...ale ako svätý je Ten, ktorý vás povolal, aj vy budte svätí v celom svojom počínaní. Ved' je napísané: Budte svätí, lebo aj ja som svätý!“

V liste Galatským Pavel píše: „Ale všetci, čo sú zo skutkov zákona, sú pod zlorečenstvom. Lebo je napísané: Zlorečený

každý, kto nezotráva vo všetkom a neplní, čo kniha zákona prikazuje.“ (Galatským 3:10).

O tejto pravde hovorí aj Jakub: „Lebo keby niekto celý zákon zachoval, ale previnil by sa v jednom (prikázaní), previnil sa proti všetkým.“ (Jakub 2:10). Žiadny väzeň, ktorý bude stáť pred Božou spravodlivosťou, nebude vedieť preukázať dokonalú poslušnosť Božím svätým štandardom, ktoré Boh požaduje. Pretože: „všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu.“ (Rimanom 3:23) a sú „mŕtvi vo svojich prestúpeniach a hriechoch“ (Efezským 2:1).“

Vo svetle Zjavenia Jána 20:11-15 by si ľudia mali položiť otázku, či Pán skutočne dokonale pozná naše myšlienky, slová a skutky. Rovnako by sme mali poznať aj hĺbku svojej skazenosti, čo by nás malo viesť k otázke: Ako môžeme uniknúť Božiemu spravodlivému hnevu?

Božia spravodlivosť požaduje splatenie každého ľudského hriechu. Kristus splatil tento dlh za veriacich: „On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše neprávosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie. Všetci sme blúdili ako ovce, každý išiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil neprávosti nás všetkých.“ (Izaiáš 53:5-6). „Kristus nás vykúpil z kľatby zákona tým, že sám sa stal kľatbou za nás, lebo je napísané: Prekliaty je každý, kto visí na dreve,...“ (Galatským 3:13). Boh „Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil za nás hriechom, aby sme sa v ňom stali Božou spravodlivosťou.“ (2. Korintským 5:21). „On sám na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili pre spravodlivosť. Jeho ranami ste boli uzdravení.“ (1. Petra 2:24). Hriešnici však nemajú pripísanú Kristovu spravodlivosť (Filipským 3:9), sami budú musieť zaplatiť za prestúpenia Božieho zákona večným utrpením v pekle. (2. Tesalonickým 1:9)

Bud' môžeme stráviť večnosť tým, že budeme neustále trestaní za svoje obrovské množstvo hriechov proti Bohu, alebo môžeme vložiť svoju dôveru v Krista ako nášho Zástupcu, ktorý

zniesol na sebe naše hriechy. A jedine vtedy bude naša smrť potešujúcou premenou.

Práve my, kresťania, sme tými, ktorí musíme ísť a napomínať tých, ktorí nevložili svoju dôveru v Krista, že smerujú k svojmu zahubeniu v pekle a že smrť pre nich nebude príjemnou premenou.

Klamstvo #10: „Nie je dostatok dôkazov o Božej existencii“

Ak Boh skutočne existuje, prečo sa neprejaví nejakým dramatickým a nepopierateľným spôsobom?

Takáto otázka bola prednedávnom položená v časopise Washington Post v článku s názvom „**Kde je Boh?**“ Tento článok presne odzrkadľuje všade-rozšírený názor tohto neveriaceho sveta.

Klášť si otázku „Kde je Boh?“ počas zúfalej krízy je prirodzenou reakciou. Kráľ Dávid sa pýtal podobnú otázku, keď sa ocitol vo veľmi zúfalej situácii: „*Dokedy chceš, Hospodine, na mňa trvalo zabúdať? Dokedy budeš skrývať predomnou svoju tvár?*“ (Žalm 13:2). Ale ako je to v prípade pravých kresťanov tak aj u Dávida, pravda, ktorú dobre poznal, nakoniec utíšila jeho bolesť: „*Spievať chcem Hospodinovi, lebo mi dobre učinil.*“ (Žalm 13:6)

Dopyt po ďalších dôkazoch

Na druhej strane však ateisti neustále argumentujú údajným nedostatkom dôkazov o Bohu, čím si ospravedlňujú nedôveru v Jeho existenciu. Radi sa prezentujú ako tí, ktorí sú objektívni a vedeckí a že všetky svoje názory zakladajú len na empirických a hmatateľných dôkazoch.

Toto naháňanie sa za dostatok empirických a hmatateľných dôkazov je však nesmierne vyčerpávajúce

a zbytočné. Na to, aby ateisti neverili v Boha, stačí len to, že ho nedokážu vidieť alebo vnímať svojimi zmyslami. Mnohí tvrdia, že keby Boh existoval, tak by malo byť Jeho povinnosťou sa nám zjaviť v nejakej viditeľnej hmatateľnej podobe. Jednoducho povedané, ateisti vidia problém v otázke Boha v tom, že neexistuje dostatok empirických (skúsenostných) dôkazov o Bohu.

Toto veľmi známe klamstvo sa stalo výhovorkou pre mnohých, ktorí popierajú Božiu existenciu, a zároveň sa stala kameňom úrazu pre kresťanov, ktorí sa silou mocou snažia empiricky (skúsenostne) dokázať existenciu Boha.

Je naozaj dôležité dokazovať Božiu existenciu?

Mnohí apologeti si zamieňajú nedostatok viery s nevedomosťou. Myslia si, že ateisti majú len nedostatok vedomostí o Bohu, a preto musia kresťania tento nedostatok vedomostí naplniť, aby sa mohli ateisti dostať do nebeského kráľovstva. V dôsledku takéhoto postoja sa mnohí kresťanskí intelektuáli s dobrým úmyslom tvrdo a vytrvalo snažia ponúknuť ateistom presvedčivé dôkazy o Božej existencii. My, kresťania, tu však nie sme na to, aby sme neveriacim ľuďom hľadali presvedčivé dôkazy o Božej existencii. Sme tu preto, aby sme hlásali evanjelium, skrze ktoré môže Boh premieňať ľudí.

Samozrejme, mali by sme byť vdáční za presvedčivé dôkazy, ktoré môžeme pozorovať všade okolo nás, ktoré svedčia o Božej existencii, či už je to samotná štruktúra DNA alebo usporiadanie našej slnečnej sústavy. Avšak evanjelizovanie založené na dokazovaní Božej existencie spôsobuje viac škody ako osohu, pretože Boh je tým usadený na lavicu obžalovaných a človek sa stavia do role sudcu.

Keď Ježiš visel na kríži, ľudia rôzneho postavenia trvali na tom, aby Ježiš dokázal svoju božskú podstatu na základe ich požiadaviek. Židovskí vodcovia sa uškŕňali a hovorili: „*Iných zachraňoval, nech zachráni seba, ak je On Pomazaný Boží, ten vyvolený!*“ (Lukáš 23:35). Rímski vojaci ho podobným spôsobom

ponižovali: „*Ak si kráľ židovský, zachráň sa!*“ (Lukáš 23:37). Dokonca aj nekajúci zločinec, - človek, o ktorom by sme povedali, že poznal svoje postavenie voči Ježišovi a že nemá žiadne právo Mu klásť nejaké požiadavky, - napriek tomu povedal Ježišovi: „*Či nie si ty Kristus? Zachráň seba i nás!*“ (Lukáš 23:39)

Obviňovať Boha z nedostatku dôkazov a žiadať Ho, aby sa nám zjavil podľa našich predstáv, je veľkou urážkou Boha, pretože človek sa tým stavia do pozície niekoho, kto chce rozkazovať Bohu. Boh sa nám aj napriek našej hriešnosti zjavil, nie však podľa našich predstáv, ale podľa svojich: „*Ja formujem svetlo a tvorím tmú, pôsobím blaho a tvorím biedu; ja som Hospodin, ktorý to všetko robí.*“ (Izaiáš 45:7). „*Ale náš Boh je v nebesiach, robí všetko, čo sa Mu páči.*“ (Žalm 115:3). „*Hospodin na nebi si upevnil svoj trón a Jeho kráľovská moc nad všetkým panuje.*“ (Žalm 103:19).

V 2. knihe Mojžišovej (Exodus) opísal Boh sám seba Mojžišovi stručne a jasne:

„Prešiel Hospodin popred neho a volal: Hospodin, Hospodin, Boh milosrdný a ľútostivý, zhovievavý a hojný v milosti a vernosti, zachovávajúc priazeň tisícim, odpúšťajúci vinu, priestupok a hriech, ktorý však nenechá bez trestu, ale trestá vinu otcov na synoch a na synoch synov až do tretieho a štvrtého pokolenia.“ Exodus 34:6-7

My nemáme žiadne právo na to, aby sme určovali, kto Boh je a čo sa Mu páči, pretože On sám zvrchovane opísal seba samého a to, čo sa Mu páči.

Boh zjavil samého seba

Písmo nám jasne hovorí o tom, že Boh sa ľuďom zjavil a neostal pred nami skrytý:

„Ved' hnev Boží z neba zjavuje sa proti každej bezbožnosti a neprávosti ľudí, ktorí nepravosťou prekážajú pravde, lebo im je zjavné, čo môžu vedieť o Bohu; ved' sám Boh im to zjavil. Lebo čo je neviditeľné z Neho, Jeho večná moc a božkosť, to od stvorenia sveta rozjímaním môžu pozorovať z Jeho diel, takže nemajú ospravedlnenie, že hoci poznali Boha, neoslavovali Ho ako Boha a neďakovali Mu, ale v mudrovaní upadli do prevrátenosti a ich nerozumné srdce sa zatemnilo.“
Rimanom 1:18-21

Znamená to, že znaky Božej existencie môžeme pozorovať všade okolo nás z diela Jeho rúk. Presne tak, ako je obraz dôkazom existencie maliara a stavba dôkazom existencie staviteľa, tak je aj stvorenstvo dôkazom existencie Stvoriteľa. John MacArthur to vysvetľuje slovami: *„Boh urobil svoje neviditeľné vlastnosti viditeľnými. Konkrétnymi atribútmi, ktoré dokáže človek čiastočne vnímať na základe svojich prirodzených zmyslov, sú Božia večná moc a Jeho božská podstata. Božiu večnú moc môže človek vnímať vo stvorenstve, ktoré svojou mocou vytvoril a udržiava. Božia láskyplnosť a milosrdenstvo je zjavená, ako napísal Pavel do zboru v Lystre: ‘činil dobre, dával vám z neba dažde a úrodné časy a naplňoval vás pokrmom a potešením.’ (Skutky apoštolov 14:17).*

Božie zjavenie nie je nejasné. Je pochopiteľné pre každého a v ktoromkoľvek období. Dokonca aj v staroveku, dávno pred vynájdením teleskopu alebo mikroskopu, mohli ľudia pozorovať Božiu veľkosť v rozľahlosti a dokonalosti prírody. Stačilo, že sa človek pozrel na hviezdy, a mohol v nich jasne vidieť presné umiestnenie každej jednej z nich. Mohli pozorovať, ako sa z malého semienka zrodí obrovský strom, presne taký, z akého bolo to semienko. Mohli pozorovať úžasnú zmenu ročných období, dážď a sneh. Mohli vnímať nádheru východu a západu slnka. Dokonca aj bez zjavenia, aké sa dostalo

Dávidovi, môžu ľudia vnímať Božiu existenciu: „Nebesá rozprávajú o sláve Božej a dielo Jeho rúk zvestuje obloha.“ (Žalm 19:2).“

Skrze svoje stvorenstvo odhalil neviditeľný Boh samého seba nepopierateľným spôsobom.

Ľudským problémom je nedostatok viery

V Bohu nie je problém. On nebol nikdy neprítomný alebo neviditeľný. Od počiatku sveta „*nebesá rozprávajú o sláve Božej a dielo Jeho rúk zvestuje obloha.*“ (Žalm 19:2). Neveriaci sú sami o sebe tým problémom, pretože vedome „*nepravosťou prekážajú pravde.*“ (Rimanom 1:18). Problémom ľudí je nedostatok viery a vedomý odpor k zjavenej pravde o existencii Boha.

Nemôžeme dovoliť hriešnikom, aby si mysleli, že majú právo súdiť Boha. Musíme ich v prvom rade upozorniť na blížiaci sa druhý príchod Pána Ježiša a na súd, ktorý s Ním príde. Nesmieme dovoliť, aby si ľudia robili vymyslených a prispôbených bohov podľa vlastných predstáv. Našou úlohou je vyznávať toho jediného a pravého Boha, ktorý zjavil sám seba nie len vo svojom stvorenstve ale v prvom rade vo svojom slove.

A musíme mať zároveň odvahu konfrontovať ľudí s podstatou nedostatku viery, ktorou je neukojitelná láska voči hriechu a vedomé odmietanie vzdávať chválu Bohu.

Preložené zo stránky zboru Grace Community Church v Los Angeles, USA (zbor Johna MacArthura): www.gty.org. Všetky práva patria tomuto zboru. Autorom úvodného článku je Jeremiah Johnson, autorom ostatných je Cameron Buettel. Linky pôvodných článkov (stránka „Grace to You“):

Úvod: Prečo sú satanove klamstvá také presvedčivé?

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180212>

Klamstvo #1: “Pravda je relatívna”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180214>

Klamstvo #2: “Život je z náhody”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180219>

Klamstvo #3: “Tolerancia je najväčšou cnosťou”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180221>

Klamstvo #4: “Náš pozemský majetok má trvalú hodnotu”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180226>

Klamstvo #5. “Zmyslom života je osobné šťastie”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180228>

Klamstvo #6: “Dobré skutky nakoniec prevážia tie zlé”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180306>

Klamstvo #7: “Ľudia sú vo svojej podstate dobrí”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180308>

Klamstvo #8: “Človek dokáže zmeniť sám seba”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180312>

Klamstvo #9: “Smrť je len príjemnou premenou”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180314>

Klamstvo #10: “Nie je dostatok dôkazov o Božej existencii”

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180319>

Táto brožúra spolu s mnohými ďalšími materiálmi je k dispozícii na stránke <http://www.pravdavaske.sk/>. Okrem webovej stránky nás nájdete aj na:

Facebook: <http://www.facebook.com/pravdavaske>

Youtube: <http://www.youtube.com/pravdavaske>

Twitter: <http://www.twitter.com/pravdavaske>

